

Mircea David „Il Dio”. O pagina de Istorie

Il Dio...asa l-au alintat italienii

<<-Mircea David, aveai o preferinta pentru tricoul portocaliu sau, in orice caz, in culori vii...

-Da.Exista un mic calcul in alegerea tricoului.Unii specialisti in fotbal, maestri in psihologie, au demonstrat cu argumente serioase ca in toiul unei partide atacantii sunt irezistibil atrasi de culoarea vie, de preferinta rosu sau portocaliu si de aceea simt un impuls irezistibil de a suta in directia ei.Imbracand un tricou in culori vii aveam deci convingerea ca majoritatea suturilor ma vor cauta pe mine ca atrase de magnet si voi scapa de obsesia loviturilor viclene spre colturile laterale ale portii.Bineinteles, acest calcul se dovedeste valabil numai intr-o proportie de 50% sau poate nici atat.">>

—fragment dintr-un interviu aparut in cartea lui George Mihalache “De ti-ar spune poarta mea”—

Cine a fost Mircea David? Si de ce Il Dio? Aflam in randurile urmatoare.

Mircea David s-a nascut in 1914 la Valea Lunga, langa Sinaia. Dupa o vreme, tatal sau padurar fiind ajunge impreuna cu familia prin frumoasele zone ale Bihorului. La Oradea, tanarul Mircea David se inscrie la liceul Emanoil Gojdu, unde incepe si frumoasa lui aventura in lumea fotbalului. La acea vreme, in liceele de baieti cu prestanta, oina era un sport practicat cu mare drag. Bineinteles ca si eroul acestei povestiri avea sa practice “sportul natiunii romane”. Si se pare ca l-a ajutat mult in

viitorul fotbalistic al sau. După cum spune chiar el: "Oina m-a obisnuit cu o priza buna la minge, dezvoltandu-mi reflexele".

La fotbal ajunge intamplator, unde este selectionat la o miuta cu cei mari, in curtea internatului liceului. Este bagat portar...nimeni dintre cei mari nu vroia poarta...toti iubeau golul. Nici pe Mircea David nu l-a atras prea mult postul de portar "unde ma plictiseam prea rau si imi juleam genunchii". Asa ca a trecut la gimnastica. In vacanta de vara, tatal sau, drept rasplata pentru baietii sai care au trecut cu bine clasa le cumpara o minge de fotbal adevarata. Mircea David incepe sa fie atras din nou de fotbal, datorita acestei mingi. Mai mult, printr-o crapatura a gardului stadionului local, priveste meciul CAO-Wacker Viena. "Admirandu-l pe portarul vienez Rudy Hiden, m-am indragostit de fotbal si de postul de portar, in special".

Peste cativa ani, Carol Botnar il aduce la CAO, marea echipa a Oradei. Asta dupa ce a asteptat in zadar o singura chemare de la rivala acesteia, Crisana, echipa la care si-ar fi dorit enorm sa joace. Din perioada CAO, Mircea David are multe amintiri frumoase. Iata una dintre ele:

"Efectuand un turneu prin Valea Jiului, la Lupeni am dat peste un arbitru care tinea in ruptul capului ca echipa locala sa termine victoriaoasa. Si cum golul mult asteptat se incapatana sa vina, s-a decis, dupa vreo 20 de minute de joc, sa-l inlesneasca el printr-o lovitura de la 11 metri, absolut nejustificata. ...Atacantul central, un baiat roscovan, isi potriveste balonul, ma binecuvanteaza cu o privire sfidatoare, isi ia elan si sut! Plonjez in directia balonului spre dreapta si resping in corner....Nu trec nici cinci minute si un adversar se poticneste singur in minge...11 metri, iarasi. Roscatul striga la ai sai: <<Acum nu-i mai merge>>. Isi aranjaza balonul si observ ca trage cu ochiul spre bara stanga. <<Fie ce-o fi, plonjez acolo>>. Mingea a pornit spre stanga, intradevar. O simt cum imi arde mainile si o resping in afara careului. Roscatul isi pune mainile in cap....Reluam jocul, dar ce sa vezi? Arbitrul nu se lasa: <<Hent careu!>>. Ai mei protesteaza. Eu ma bag intre ei: <<Lasati ma, sa vedem unde vrea sa ajunga>>.

Acum nu se mai infige roscatul sa traga. S-a ivit un nou pretendent, un fundas masiv, care isi ia un avant de vreo 10 metri. In timp ce vine in viteza spre minge pamantul se clatina sub pasii lui. <<Daca nimereste poarta, ma gandesc, rupe plasa cu mine cu tot>>. Din fericire, mingea o ia razna, vreo 3 metri peste poarta. La faza imediat urmatoare, o gramada de jucatori se rostogoleste in careu. Arbitrul cu fluierul in gura. <<Ce-o mai fi vrand?...Aaaa, 11 metri. Ma rog...>>. Al patrulea in 15 minute, un adevarat record. In echipa adversa e fierbere mare. Vreo sase se tocmesc intre ei. In sfarsit, unul castiga batalia si isi asaza mingea. <<Esti zmeu, aaaa?>>, ma ironizeaza el. Si plin de naduf, izbeste ...in pamant, iar mingea se indreapta topa, topa, spre mine. <<Pfui, striga ghinionistul, asta are pe necuratul in el>>. Ai mei jubileaza: <<Sa vedem daca mai are curaj sa-l de si pe-al cincelea>>. Uite ca are. De asta data nimeni nu mai scoate nicio vorba...ne obisnuiseram. In vreme ce noul potrivnic se pregateste sa traga, privesc in spatele portii.<<Hei, ce faci? Vezi ca trag>>.

<<Trage, spun eu, ca tot prost o sa tragi>>. A tras exact in mine, desi stateam cu spatele la el. De asta data au ramas cu gura cascata si jucatorii mei si adversarii. Arbitrul se uita chioras la mine. Iar eu, sa-mi fac curaj il sfidez: <<Sa stii ca le apar pana maine dimineata>>. Adversarii ne ataca furiosi. Cred ca daca nu marcheaza, nu mai iesim vii de pe teren. De asta data, da. E penalty clar. In sfarsit un 11 metri curat. Al saselea. S-a decis sa bata portarul lor...A tras tare, extraordinar de tare, dar drept in mine.Mingea m-a lovit puternic, am cazut jos, dar golul a fost salvat. Au trecut 20 de minute din repriza secunda. Am aparat 6 penalty-uri. Maine n-o sa ma creada nimeni la Oradea. Si iata-l pe al...saptelea. Da, da, al saptelea. Acordat pe gratis. Il vad pe capitanul echipei, purtand balonul spre punctul de 11 metri. Ma priveste lung si ofteaza: <<Apai draga fartate, ai prins sase lovituri pe ziua de azi. Na-ti-o si pe a saptea si fii sanatos!>>. Si premeditat loveste balonul moale, cu latul , ca sa-l prind mai usor.Asa intelege el sa se razbune pe arbitrul amabil si pe nesansa ratarilor de pana acum.

Pana la urma tot am mancat bataie, 3-1. Dar nu au inscris din 11metri.iar odata ajunsi la Oradea, de multe ori ne puneau sa juram ca a fost adevarat. Altfel nu ne credeau.”

Dupa plecarea altui mare jucator al CAO la Venus, Iuliu Bodola, Mircea David este aproape obligat de club, in pragul falimentului sa mearga la aceeasi Venus Bucuresti, impreuna cu Juhasz. Un alt bun prieten al sau. Cu banii luati pe cei trei, clubul CAO reuseste sa se mentina in viata. La Venus altele erau conditiile, altele erau pretentiile.Venus avea jucatori ca : Ploesteanu, Sfera, Albu, Demetrovici, Fieraru, Humis, fratii Valcov.

Dar nu despre marea echipa a Venusului, de 8 ori campioana nationala vom povesti in continuare, si de spre cum a ajuns Mircea David sa fascineze suporterii si presa italiana, la ei acasa. Italia, campioana mondiala in '34 si '38. Apeland deci la cartea aceluiasi George Mihalache "Il Dio si <<diavolii>> din fata portii” .

ROMA, 14 APRILEI 1940, ORA 15.00

STADION LAZIO, 25 000 spectatori.

ITALIA: Olivieri, Pagato, Ricci, Locateli, Olmi, Campateli, Biavati, Piola, Bertoni, De Maria, Reguzzoni. Antrenor Vittorio Pozzo, cel cu care la carma iesise de doua ori campioana mondiala: Roma 1934, Paris 1938.

Romania: David, Sfera, Lengheriu, Vintila, Juhasz, Lupas, Bindea, Mihailescu, Baratky, Reuter, Giga Popescu. Antrenor Virgil Economu.

Baratky implanta spada in poarta lui Olivieri, iar italienii se prabusesc. Reuter si Baratky dau iama in apararea italiana, dar Olivieri scapa de data asta. Tribunele sunt reduse la tacere. Privesc fascinat spre ele, fericit si nu-mi vine sa cred. Tot stadionul Lazio este invaluit de fum. Arde ceva oare? Sau si-a aprins pipa iarasi vestitul Vezuviu? Imposibil, vulcanul e prea departe de noi, tocmai la Neapole. Atunci?

Ca la o comanda invizibila, dupa inscrierea golului nostru, italienii din tribune si-au aprins tigarile. Aproape 15-20 000 de tigari, cred, conectate parca la un sigur foc, coplecind intregul teren de joc cu un val gros, inecacios. Valuri de fum coboara din toate partile, invaluindu-ne pe toti.

Italienii se agita o vreme, crispati, dar atacurile lor devin tot mai lucide, mai taioase. Incet, incet, imi dau seama ca in gardul aparari noastre se produc "sapaturi", ca sipcile cad sub izbiturile necrutatoare ale lui Piola, Bertoni, De Maria. Si iata fatidicul minut 61...nu l-am uitat nici azi. S-a executat o lovitura libera, Piola a tasnit la mingea dar s-a izbit de o stanca, Lazar Sfera, care desi mai scund avea o detenta remarcabila. Balonul a sters fruntea lui Piola, a sarit peste Sfera, apoi si peste Lengheriu. Vedeam mingea cum cade la 6 metri si instinctiv m-am avantat spre ea tipand la Misu: "Las-o!". Dar Legheriu era ocupat cu un alt adversar, care parca rasarise din pamant, haituind si el balonul. Presat de Bertoni, caci despre el era vorba, Misu s-a fastacit incercand sa degajeze..Mingea s-a izbit de Bertoni si a sarit la un metru de poarta. Biavati l-a impins usor pe Lupas, dezechilibrandu-l si acesta n-a mai reusit sa schimbe traiectoria balonului, care a intrat usor in poarta , atinsa si de italian. Stadionul a devenit un vulcan...

Intre timp, pe teren, atmosfera devenise foarte incinsa. Reuter s-a enervat si l-a lovit pe Piola, De Maria l-a cosit pe Baratky...Baietii mi-au spus la sfarsit ca m-am aruncat ca un halucinat la picioarele lui Piola si Bertoni, scapati singuri spre poarta strigand: <<N-o sa va mai mearga!>>. Apoi am zburat la o mingea inalta cu atata furie si inversunare, incat laolalta cu balonul am prins si capetele a doi italieni. Mai tarziu l-am blocat pe Bertoni cu un plonjon disperat, planand prin aer circa patru metri. Am simtit apoi mingea la piept si doua lovituri groaznice. Bertoni ma izbize la cap si la ficat. Mi-am palpat fruntea, simtind cucuiul cum creste sub palma mea. Curios, rana de la cap nu ma mai durea, in schimb la ficat parca aveam o rana deschisa. Am ramas la pamant cu mingea in brate. Nu ma mai puteam ridica. Sfera, langa mine mormaia ingrijorat: <<Mircea, o sa te nenorocesti daca mai sari asa>>. Apoi, probabil ca am lesinat. M-am trezit mai tarziu pe tusa, masat de Sepci, iar Deak imi facea vant cu un prosop. O clipa m-am gandit sa cer schimbarea cu Petrica Radulescu. Dar in momentul urmator am inteles ca lupta nu e incheiata si baietii au nevoie de mine acolo in poarta. M-am ridicat cu greu si sprijinit de Sepci am inceput sa merg greoi. Imi tremurau genunchii. Am auzit aplauze din tribuna. Italienii salutau reintrarea mea in lupta....La sapte minute de la egalarea italienilor, am luat din nou gol, EXCLUSIV DIN GRESALA MEA. Am ezitat la o centrare periculoasa. Si curios, din acea clipa mi-am dat seama ca cele doua goluri nu-mi mai leaga lanturi de picioare cu obsesia lor, ca voi relua lupta de la capat, ca si cand scorul ar fi alb..."

Ion Lupas : <<Dupa inscrierea golului doi, italienii au atacat la baioneta, ne-au dat peste cap apararea, presand tot mai insistent poarta lui David. Bertoni, Piola, Biavati, De Maria, Reguzzoni si Locateli au izbit balonul cu furie, cu siretenie, cu disparare, de la cinci metri, de la trei metri si chiar de la un metru de buturile lui Mircea. Dar Il Dio n-a mai putut fi infrant...>>.

Silvio Piola : << Am fi putut realiza mai mult, dar acest portar, David, este omul-minune. Italianii nu gresesc cand fac din el un zeu. Il Dio>>.

Vittorio Pozzo : << Cu Piola in centru si cu David in poarta un selectioner nu mai are probleme cu echipa>>.

“1978- Bucuresti,

Deodata , un taxi in plina viteza despica o baltoaca de toata frumusetea, chiar langa trotuar si ne stropeste din cap pana in picioare. Nu avem timp de replica si, surpiza, masina franeaza brusc si un barbat carunt, soferul , alearga prin ploaie sa-si ceara scuze, timid:

-Va stiu din tinerete, ...Jucam si eu la Turda, am fost cel mai mare admirator al dumneavoastra.V-am carat si valiza, odata, la un meci cu Ripensia....Iar acum am simtit asa, ca un fier inrosit in inima...Cum adica sa-l stropesc cu noroi pe Il Dio...tocmai pe el, idolul tineretilor mele?

Cu miscari stangace incearca sa stearga cele cateva pete de noroi....”

—Fragment din cartea lui George Mihalache “Il Dio si diavolii din fata portii”, 1979—